

le siksi, että tämä oli kosiskellut SMP:n kansanedustajia loikkaamaan keskustaan. Soini kirjoittaa: ”En voinut äänestää miestä, joka oli aktiivisesti ollut viemässä mökistöni lautoja.”

Soinin piintynyt poliittisuus

on selvä, mutta mitä piilee piintyneen poliittisuuden takana? Vasemmistoliiton sentään ymmärrän, mutta perussuomalaisuutta en kirjan lukemisen jälkeenkään oikein ymmärrä.

Kirja on poliittisten lukemis-

tojen parasta antia. Silti se ei paljasta, mistä viiden henkilön ryhmässä pohjimmiltaan on kysymys. Eduskunnassa pysyminen ei riitä. Mutta tämä on vain minun käsitykseni.

Syvää energiaa

TUULA-MARIA AHONEN

Terapeutti, kouluttaja ja kirjailija Pekka Hämäläinen on kirjoittanut useita kirjoja. Pidän tätä hänen kirjaansa tähänastisista elävimpänä ja mielenkiintoisimmin kirjoitettuna. Hämäläinen pohtii omakohtaisuuden ja laajan kokeneisuutensa kautta yksilön, yhteiskunnan perusolun, voimaantumista ja vapautumista.

Paljon työyhteisökursseja pitävä Hämäläinen toteaa, että työpaikoilla on paljon ylivastuullista väkeä, joka ei eri syistä osaa pitää puoliaan, ei kykene sanomaan ”ei” eikä uskalla nähdä oman jaksamisensa rajoja. Hämäläisen lempilause kuuluukin: ”Kilteille käy kehnosti ennemmin tai myöhemmin.” Ihmisellä ei ole vain oikeus pitää puoliaan. Se on myös hänen velvollisuutensa.

Hämäläinen käsittelee kuitenkin puolensa pitämistä paljon syvällisemmällä tasolla kuin vain työpaikkakäsityksenä. Hän on ottanut avaintemakseen rennon vastuullisuuden käsitteen, joka herättää monien ihmisten mielessä hämmennystä. Kuinka rentous ja vastuullisuus voisivat kuulua yhteen?

Rennon vastuullisuuden tila aukeaa meille syvenevän itsetuntemuksen välityksellä, Hämäläinen opastaa. Teemme matkaa minuuteen, omien voimiemme ja myös varjojemme lähteille.

Itsetuntemusmatkalla yksi hyvin tärkeä koetinkivi on koetut vääryydet ja epäoikeudenmukaisuudet, joita varsinkin kilpailuyhteiskunnassa riittää. Viha, katkeruus ja kostonhalu sitovat monen ihmisen energiaa. Hämäläinen ottaa esille Mahatma Gandhin, Martin Luther Kingin, Anwar Sadatin ja Nelson Mandelan, jotka kaikki viruivat syytöminä vankilassa vuosikautia.

Suurmiesten elämäkerrat paljastavat, miten he päätyivät antamaan anteeksi tuomitsijoilleen. He tulivat huomaamaan, että kun ihminen on täynnä vihaa, pelkoa ja syviä vääryyden tunteita, todellinen vankila on hänen omassa mielessään. Anteeksiantamus vapautti heidän energiansa, auttoi heitä pääsemään näiden kielteisten tunteiden yläpuolelle ja kanavoimaan ne yhteiskunnalliseksi muutosvoimaksi.

Hämäläinen johdattaa lukijaa anteeksiantamisen taitoon myös

Pekka Hämäläinen
Rennosti vastuullinen
työssä ja elämässä
Minerva, 2007
256 s.

itsensä kohdalla. Liian monihan meistä harrastaa julmaa itsekritiisyyttä ja vieläpä kokee sen ainoana mahdollisena tapana suhtautua omiin suorituksiin ja ylipäätään itseen.

”Anteeksiantaminen on merkittävällä, lähes mystillisellä tavalla vapauttava voima”, Hämäläinen rohkaisee henkisiin hyppyihin.

Länsimaisissa yhteiskunnissa arvostetaan ulkoisen todellisuuden tutkimista. Sisäisen todellisuuden tunteminen on jäänyt lapsipuolen asemaan. Kirjailija Thomas Moore puhuu sielun kadottamisesta.

Sielunsa kadottanut joutuu muiden armoille, koska sisäisen luotsin puutteessa hän turvautuu ulkopuolisten neuvoihin ja etsii väylänsä niiden antamien ohjeiden mukaan, Hämäläinen kirjoittaa. Epättydyttävä elämä näkyy ulospäin voimattomuutena, huonotuulisuus-

tena, katkeruutena, kiukutteluna ja jopa vihamielisyytenä. Elämä muuttuu negatiivisen energian kaatopaikaksi.

Hän korostaa sisäisen vuoropuhelun merkitystä ja tärkeyttä: mitä parempi kosketus ihmisellä on päänsä sisällä käymäänsä keskusteluun, sitä rakentavammin hän pystyy toimimaan ulkomaailmassa.

Hämäläinen siteeraa kuuluisan tennisvalmentajan W. Timothyn Gallwayn yksinkertaista käsiteparia:

Minä 1 on meidän arvioiva, kontrolloiva, vähättelevä ja mitätöivä puolemme, Minä 2 puolestaan hyväksyvä, kannustava, luottavainen ja intuitiivi-

nen puolemme.

Kun itse katson yhteiskuntaa ympärilläni, sanoisin, että suomalaistajuntaa hallitsee tiedostamaton Minä 1:n puhe – itselle ja muille. Filosofin Esa Saarin puhe ”latistamisen mankelista”. Hämäläinen kysyy, yksilön ja yhteiskunnan hyvinvoinnin nimissä: miten voisimme oppia antamaan Minä 2:lle enemmän tilaa?

Rohkeus ja herkkyys kuunnella itseä vahvistavat Minä 2:ta:

– Kun olen kuunnellut ulkopuolisten neuvoja, vaikka pieni sisäinen ääneni on neuvonut tekemään toisin, asiat ovat menneet jumiin ennemmin tai myöhemmin. Silloin olen oivaltanut,

että kyllähän minä tiesin... olisi vain pitänyt kuunnella, Hämäläinen kuvaa osuvasti vaikeutta ottaa oma sisäinen ääni vakavasti.

Nykyisin tosin monet menestyneet johtajat kertovat, että intuitio on yksi heidän menestysensä lähde.

Hämäläinen antaa paljon muitakin työkaluja sisäisyyden vahvistamiseen tavalla, joka pitää lukijan mielenkiinnon vireillä kannesta kanteen. Kirjan lopussa Hämäläinen antaa yhteystietonsa ja tarjoutuu vuorovaiikutukseen lukijan kanssa. Tosin olen kyllä itse odottanut vastausta viestiini jo lähemmäs kuu-